

**MIN
BARNDOMS
JUL**

side 2-3

**BRENNENDE
HJERTER
I KIRKEGATA**

side 4-5

**SINGSPIRATION
PÅ TUR**

side 9

FOTO FRA JAN HASSELEID

TERRA SKADEFORSIKRING
blir formidlet av Kragerø Sparebank

Kragerø Sparebank
«Lokalbanken siden 1840»

Det "Vi snakkes" dumper ned i postkassene rundt om i Kragerø denne gangen, er jula rett rundt hjørnet. Kirkebladet har tatt en prat med en representant for den eldre garde – som husker hvordan jula ble feira for et par generasjoner siden. På omsorgsboligene på Tangeheia, i en hjørneleilighet, med praktfull utsikt over byen, skjærgården og fjorden, treffer vi Randi Aasen. Hun er opprinnelig Øya-jente, oppvokst sammen med foreldre og fire søsken i det hun kaller "det lille huset ved sia av Legaten". Mora var et hjemmeværende arbeidsmenneske og faren seilte ute som maskinist – blant annet under hele andre verdenskrigen. Randi og mannen Rolf bygde seg hus på Kalstad i 1956/57. Der bodde Randi i omtrent 45 år, sammen med mannen sin (som nå er død) og de fire sønnene sine. I 2002 måtte Randi, på grunn av en muskelsykdom, flytte på omsorgsboligene. Der bor hun nå, og har det godt – "men jeg lengter hjem", sier hun. – Vi lar Randi fortelle om sin barndoms jul, slik som hun husker den:

– Da som nå var det masse som skulle forberedes til jul. Ikke minst skulle det bakes og stelles i stand

mat. All bakst ble stekt i en god, gammeldags svartkomfyr, og det ble fabrikkert store mengder sirupsnipper, hvetebrød, julekaker og andre godsaker. Smultringer hørte med. Jeg fikk "opplæring" både på skolen og hjemme, så jeg deltok gjerne i baking og annen matlaging sammen med mor. Fordi det var krig, var det ikke alltid like enkelt å få tak i det vi trengte under matlaginga.... Lutefisk, som var obligatorisk middagsmat på juleaften, laga mor sjølv. Hun kjøpte lut hos Rugseth, – jeg husker de grønne flaskene som det stod LUT på, de ble alltid satt høyt oppe på et skap slik at vi ungene ikke skulle nå tak i det farlige stoffet. Tørfisk ble kjøpt hos Marthinsen, den ble vanna ut og så ble den luta til den ble helt perfekt: passe fast i fisken – og med nydelig smak.

– Nå til dags har det kanskje gått for langt når det gjelder julegaver og den slags, – jeg tror jeg må si at før så var det slik at jul var jul, og vi la mer vekt på det som var det egentlige innholdet i jula enn det som blir gjort i dag. Men vi fikk da gaver vi også, noen såkalt "nyttige ting" – men også leker. For oss småjentene var det ekstra stas å få dukker, – jeg husker spesielt jeg fikk en som jeg gav navnet Eva.

Min barndoms jul

Den var med meg overalt etter at jeg hadde fått henne. Ei annen jul fikk jeg Amerika-dukke – Lizi -, med hode og armer av en type glass; - den var veldig flott og det fulgte med en masse klær. Lizi var så stor at klærne hennes seinere ble tatt i bruk av et tantebarn av meg.

- Julegodter hørte med i de dager også – selv om det ikke på noen måte var som i våre dager: Fordi det var krig, var det umulig å få tak i appelsiner eller bananer, - epler, som det jo ble dyrka masse av i Kragerø, kunne vi kjøpe. Marsipan, som er så populært i jula nå til dags, kan jeg ikke huske at vi hadde. Men sjokolade hadde vi, helst kokesjokolade, - pluss hasselnøtter, - etter hvert kom paranøtter også. Mye av dette er jo dagligdags kost nå, men for oss var det spesielt for jula – julegodter.

- Noen dager før jul fikk vi ferie fra skolen. Da var det alltid avslutning i kirka, der alle var med. Så kom – etter hvert – juleaften, som jo selvsagt var en helt spesielt hyggelig dag. Forventningene var store! - Utpå dagen tok vi på oss pentøy: Vi jentene hadde finkjoler på, med ”armforkle” utpå inntil alt arbeidet i huset var unnagjort. Guttene hadde knebukser og hjemmestrikka ullstrømper. De nydelige julekveldsmiddagene husker jeg godt: lutefisk, gode poteter, gulrøtter, saus; - ja, ungene likte også fisk på den tida! Og jeg husker gangen rundt juletreet: Vi hadde et forholdsvis stort kjøkken, og midt på gulvet der – oppe på en taburett – hadde vi juletreet. Det var ikke så veldig stort, men det var pynta og fint, - levende, små lys hørte med. Utpå julekvelden gikk vi rundt treet og sang de kjente, kjære julesangene.

- Kirkegang hørte også med på juleaften, da var det alltid stuvende fullt, både nede i kirka og oppe på galleriene, som da fantes.

- I romjula var det tid for familiebesøk og det var tid for juletreffester. Vi gikk i Betania og vi gikk i Metodisten på juletreffester, og alltid var det veldig mye folk der. Og vi ungene var ivrige og ville være med, selv om det var mye alvor der og slett ingen spesielle juleleker for oss små. Akkurat det tok vi igjen når vi var ute og lekte i gata på de ledige ettermiddagene: Da hadde vi det veldig hyggelig, - vi lekte de vanlige lekene, som ”slå på ring”, ”skuta går i åkeren”, ”gjømme” og ”Luri”.

- Uti januar var det tid for å gå julebukkk. Vi laga masker av små pappesker, malte de og hadde de på oss når vi gikk fra dør til dør som julebukker. Det hendte at maskene var så livaktige og skumle at vi var redde for hverandre! En gang kan jeg huske at mor hadde bakt en fyrstekake av noe spesielt godt hvetemel som broren hennes hadde fått kjøpt fra Neslandsvatn. Den kaken ble ekstra god, så da mor begynte å dele ut av den til de som kom på julebukkesøk, kom det etter hvert utrolig mange julebukker som hadde hørt at ”der, der får vi kake der!!!”.

Timen hos Randi Aasen har gått som en røyk; - det har vært veldig hyggelig å sitte og prate med henne om fordums juletider. ”Jeg synes ikke jeg har fått sagt så mye om jula, jeg”, sier Randi. Akkurat det er vi ikke så enig med henne i, sier vi fra ”Vi snakkes”, idet vi takker så mye for at hun ville ta imot oss og ønsker henne en god jul.

Olav A D

Det er ingen steder det er så fint å feire jul som i Norge! Dette sier Olav Vung Nguyen, mens han serverer oss velsmakende wok med kylling og Zechuan saus.

BRENNENDE HJERTER

i Kirkegata!

Det er alltid så koselig å komme inn på restauranten til Tina og Olav. Ikke bare er maten kjempegod og billig, men det er noe annet også. Det er en varme som må henge sammen med noe mer enn ønsket om god service til kundene. Jeg får lyst til å vite mer om Olav og Tina, og familien deres.

- Det er viktig for oss å feire jul, sier Olav. Her i Norge får alle lov til å feire jul, det er veldig samlende for familien. Jula her er veldig spesiell, vi gleder oss alle til julefeiringen. Det å feire jul i et fritt land er viktig! Og vi skal ha stor messe her 26. desember – det gleder vi oss til!! I Vietnam var jula ei vanskelig tid. Familien min var kristne, og forfulgte. Vi måtte skjule all religiøs aktivitet. Jeg har ingen minner fra barndommens julefeiring. Det er veldig sårt, sier en beveget Olav.

OLAVS HISTORIE:

Olav kom til Norge i 1979, som 15 åring. Han var båttflyktning og ble plukket opp av et norsk skip etter 2 uker i en liten fiskebåt midt på havet. De var 50-60 mennesker om bord, og Olav sier de lenge var uten mat og drikke. Det han husker best er gleden ved å bli funnet. Da han så det norske skipet visste han at han ville bli redda. Olav var i flyktningleir i Singapore i 4 mnd. Han følte at han ble godt tatt i mot, fikk norsk lærer og gjennomgikk helseundersøkelser. Han og storebroren kom

først til Oslo, deretter til Bø i Telemark. Der gikk Olav på ungdomsskolen. Dette var en stor overgang for en gutt med minimal skolegang fra før. Olav føler at dette var en vanskelig tid. Videregående skole tok han i Porsgrunn, her ble han sveiser. Han jobba i 15 år med dette, og det var da han ble kjent med Kragerø – gjennom Tangen Verft.

- Jeg kjente at jeg trivdes godt med å være i en liten by, derfor flytta vi hit. Det er bra for ungene å vokse opp på et lite sted, sier Olav. Jeg følte at ungene kunne ha en trygg framtid her. Først starta familien Asia mat, så gatekjøkken. Det var en vanskelig tid, liten omsetning. Vi hadde ikke klart det uten gode venner som har støtta oss hele tiden, sier Olav. Folk i Kragerø er veldig hyggelige!!

SUKSESSEN TINAS WOK:

For 4 år siden starta familien opp Tinas wok. Bakgrunnen for dette var at Tina jobbet med å selge krydder og urter til nordmenn, og gjennom dette forstod hva nordmenn liker av smak. Dette ble kombinert med Østens kokekunst, og sausene vi i dag får i restauranten var et faktum. Broren til Tina har startet opp liknende restaurant i Skien og i Porsgrunn, mens sønnen Knut nå åpner en stor restaurant i Sarpsborg!

ET LIV I FRIHET OG MED GUDS KJÆRLIGHET:

Mens vi snakker om dette kommer Olav stadig innpå hvor heldig han er som kan leve i et demokratisk land og puste

fritt her i Norge, og at han takker Gud for det livet han lever. Han framhever viktigheten av familien, og at de er integrert i det norske samfunnet. Dette er også grunnen til at de ville ha norske navn:

Therese, Ann Kristin, Harald, Arne og Knut. Og så Tina og Olav da!

Olav er opptatt av lokalsamfunnet Kragerø. Av å bidra til et godt og trygt nærmiljø, av å inkludere alle og av å være en god kristen. Han har et brennende kristent engasjement – det er ikke alle som etablerer et katolsk kapell i huset sitt! For familien Nguyen er dette selve livsnerven.

- Tina og jeg lever tett. Vi er opptatt av å ta vare på familien – fem barn fra 6 til 21 år! Barna skal vite at de har et hjem de bestandig er velkomne i, også når de blir voksne. Knut lengter hjem etter 2 dager! Det er også viktig for oss å være lys i verden. Det er viktig for oss at de som kommer, enten i kapellet eller i restauranten, føler seg ivaretatt. Vi er opptatt av å spørre Gud hva som er best for oss, vi ber mye, vi er opptatt av kjærlighet, av å dele troen. Derfor dette kapellet. Alle er velkomne hit – også de som ikke er katolikker. Vi har messe hver første lørdag i måneden, kl 14. Da kommer det prest fra den katolske kirken i Porsgrunn. Dette er fint for mange i Kragerø som ikke kan komme seg på katolsk Gudstjeneste andre steder.

VANSKELIG REISE TILBAKE TIL VIETNAM:

For Olav er det viktig å gi noe tilbake til sitt folk. Derfor reiste familien i høst til Vietnam i 3 uker. Der skulle en av sønnene jobbe som misjonær ved et katolsk kloster.

Han skulle lære barna engelsk, og bidra med sine IT-kunnskaper for å lære de som bor der å bruke data.

- Det var helt forferdelig å komme tilbake. Vi ble forfulgt. Vi fikk beslaglagt kamera, vi måtte melde fra hvor vi gikk osv. Dette kan jeg ikke akseptere. Også sønnen vår hadde det veldig vanskelig og måtte derfor avbryte oppholdet. Det er forferdelig trist fordi det vietnamesiske folket trenger kristendommen. I 40 år har det vært misjonærer i klosteret, men det var ikke mulig for oss som Vietnamesere fra Norge å være der. Det var veldig trist.

- Vietnam er en ett-parti stat, det er mye korrupsjon, menneskene lever ikke i frihet.

KALL FRA GUD:

Olav føler at Gud har en plan med livet hans. Han har fått et kall som han har fulgt. Han er opptatt av å være inkluderende, for både fattig og rik i Kragerø. Så får det heller være at kanskje ikke grunnlaget for å drive restaurant er det aller beste her, for livet har så mye mer som er viktigere. For han og Tina, for hele familien og for lokalsamfunnet i Kragerø.

- Plutselig en dag åpnet Gud hjertet mitt. Da visste jeg hva kjærlighet var!

Sier Olav med levende øyne og varmt hjerte. Og jeg er ikke i tvil: denne mannen har mye kjærlighet å gi til både familien sin og alle de som kommer innom restauranten. Hver dag. Uansett. Vi er heldig som har Tina og Olav i Kragerø!

Bergit H

VÅR FRUE AV RASK HJELP!

Kirkene våre i kommunen er gode hus å komme inn i. Dessverre er det vel slik at jeg oppsøker de for sjelden, sjøl om det er mange arrangementer der hver uke. Til og med om sommeren når Kragerø kirke er åpen og vi bare kan stikke innom uten at det er noe som skjer, lar jeg vær å gå dit. Det føles annerledes her enn i "Syden", av en eller annen merkelig grunn. Når jeg er i utlandet oppsøker jeg ofte en kirke for å se hvor vakker den er, for å sitte litt på en gammel benk, lytte, lukte, nyte vakker kunst og nærværet av noe større enn meg sjøl.

På et slikt besøk kom jeg over "Vår frue av Rask hjelp". Jeg var i en liten by på Sicilia, Castellammare del Golfo, og hadde sneket meg inn bakerst, mens den lokale presten hadde messe. Stadig kom det mennesker innom, de knelte, ba en kort bønn, gikk fram og tente et lys foran en vakker Madonna-figur i sidekapellet. Så skyndte de seg videre. Dette skjedde flere ganger. Da messa var over kikket jeg meg rundt for å finne ut hvorfor folk kom og gikk så fort akkurat her i denne delen av kirka.

Madonnaen hadde tittelen: Madonna del Soccorso. Det betyr: Vår frue av Rask hjelp!

Da forstår jeg hvorfor folk kom og gikk, i raskt tempo! Denne vakre statuen var byens skytshelgen, og hadde hjulpen mennesker fra 1400-tallet og fram til i dag. Det kanskje største underet skjedde på 1700-tallet da byen på mirakuløst vis ble reddet fra engelskmennenes bombardement. Hun har også hjulpet byen i frigjøringen fra tyrkerne, hjulpet den mot pestens svøpe, skipbrudd, jordskjelv, hungersnød, tørke og krig. Utallige mirakler tilskrives henne.

Statuen avbilder Jomfru Maria som med sin vestre arm holder Jesusbarnet, mens hun med den høyre holder et sølvsepter for å forsvare sitt hengivne folk, representert av

et barn som søker tilflukt og beskyttelse under hennes kappe. Jesusbarnet holder i sin venstre hånd en liten fugl, et symbol på kristent håp.

Jeg spurte en dame på en lokal café om de fremdeles var opptatt av Madonnaens kraft, og om de brukte den når de hadde behov for hjelp. Dette bekrefta ho. Etter hvert fant jeg ut at denne Madonnaen finnes kun to steder i verden, på Sicilia og i New Orleans.

Statuen der ble etablert av franske ursuliner-nonner i 1810. Siden da har Our Lady of Prompt Succor gått i forbønn for dem som har søkt hennes hjelp. Det sies at også her hjalp Vår Frue til slik at ikke engelskmennene fikk tatt byen i et slag i 1815. Det er fortsatt vanlig for fromme innbyggere i New Orleans å be foran statuen av Our Lady of Prompt Succor hver gang en orkan truer byen. Statuen er hovedskytshelgen for New Orleans og staten Louisiana.

Da jeg kom hjem fra Italia fant jeg en liten medaljong jeg en gang hadde fått fra New Orleans. Den viste Vår frue av Rask hjelp. Et tegn? Kanskje har våre lokale kirker også slike skatter?

En liten hjelper som jeg ikke vet om?

Bergit

Kilde: <http://www.katolsk.no/biografi/aug21.htm>

ADOLF JUELL

— polfareren fra Skåtøy

Av Reidar Jensen

Søndag 21. juni 2009 var det høytid på Skåtøy kirkegård. Da ble minnesteinen over Skåtøys egen polfarer, "Fram"-mannen Adolf Juell, avduket. Blant de frammøtte var 22 medlemmer av Juells familie, som alle la ned hver sin rose på graven, under en enkel, men gripende seremoni. Selve avdukingen ble foretatt av Juells barnebarn, 86 år gamle Marna Grindland.

Juell døde i 1909 og var i ferd med å gå i glemmeboken. Når minnet likevel ble holdt levende, skyldes dette ikke minst tidligere tollstedssjef i Kragerø, Arne Jenssen, samt daværende varaordfører Arnfinn Jensen og Trygve Braatø - som har slektsnavnet sitt fra eiendommen også Adolf Juell stammet fra - og som begge hadde arbeidet for å få satt opp en minnestein i 2009. At steinen kom på plass, skyldes også økonomiske bidrag fra Kragerø og Skåtøy Historielag og fra Kragerø Lions Club.

SJØFARTSFAMILIE Adolf Juell ble født på Bråtøy hovedgård 26. desember 1860 - 2. juledag, og fikk ved dåpen navnet Adolf Juul Nielsen. Faren, Claus Nielsen var både skipsreder og gårdbruker og en av Skåtøys mest kjente menn. Han satt også i byggekommisjonen for Skåtøy kirke, og skjenket blant annet alteret til kirken. I 1865 kjøpte han gården Skjørsvik på Levangshalvøya, men beholdt Bråtøy. Familien bygde seilskuter både på Bråtøy og Skjørsvik.

FRA SKJØRSVIK TIL CHICAGO Da faren døde, var Adolf Juell bare ti år gammel. Helt fra han var liten, var han imidlertid klar over hva han ville bli: Han skulle bli sjømann. Juell ble styrmann da han var 19 år gammel. Deretter gikk han inn i den amerikanske handelsflåten og seilte på "Lakene" - De store innsjøene. Høsten 1880 fikk han jobb på Chicago Koppe Hospital, der han gjorde en stor innsats under en epidemi i 1880-81. Etter dette mønstret han på en engelsk dampbåt som tredjestyrmann. Deretter fikk han kommandoen på et svensk skip, før han reiste hjem til Skjørsvik for å ta seg av eiendoms- og forretningsvirksomheten til moren.

Han fikk skipsførerpapirer som 22-åring, og endret samtidig mellomnavnet Juul til etternavnet Juell. Det var også nå, før han i august 1885 giftet seg med Maren Malmsteen fra Risør, at han var skipper på den Bråtøy-bygde barken "Helene". Fra 1886 til 1888 var han skipper på barken "Memory", som var bygget på Skjørsvik, men registrert i Farsund.

"FRAM"-MANN - FOR ENHVER PRIS Så tok avisene til å skrive om polarforskeren Fridtjof Nansen, Norges nye nasjonal-

Minnesteinen over "Fram"-mannen Adolf Juell er på plass ved foten av gravstøtten til faren, Claus Nielsen, etter avdukingen 21. juni 2009.

FOTO: THORE SVEBERG

helt etter ferden over Grønland, som sommeren 1891 begynte å planlegge en ferd over Polhavet og om mulig passere Nordpolen. Nansen hadde bestilt et spesialbygget skip, tegnet av Norges mest kjente båtkonstruktør, skotskættede Colin Archer. Resultatet ble polarskuta "Fram", som ble sjøsatt i 1892. Nå trengte han en dyktig besetning, som kunne være med ham på den dristige ferden.

Over 2000 ville bli besetningsmedlemmer, og blant disse var Adolf Juell. I en rekke brev til Nansen tilbød han seg å ha nesten hvilken funksjon som helst om bord, bare han fikk være med.

Og dermed endte han som kokk, noe han også ba om å få bli. Det som gjorde at han ble valgt, var ifølge nekrologene ikke bare det gode humøret hans og hans erfaring som sjømann, men også entusiasmen han viste. Dermed ble den nå 32 år gamle Juell en av de tolv som ble plukket ut av Nansen personlig til å være med på "Fram".

Med sine skipperpapirer var han en ganske overkvalifisert kokk, men i tillegg til å sørge for matlagingen, skulle han også være proviantforvalter, i vår terminologi stuert. Nansen hadde ikke bare skaffet proviant for fem år, men også sørget for et meget variert kosthold. Salt og røket mat, som ellers var vanlig skipskost, ble helt forkastet. I stedet ble det lagt vekt på hermetisering og fullstendig tørking av både kjøtt og fisk og alle andre matvarer. Da bevarte matvarene også smak og næringsinnhold - og her fikk Adolf Juell stor anerkjennelse som kokk.

INN I DET UKJENTE Adolf Juell forlot familien da han og Maren hadde fått fire barn, og hans yngste datter var to år. Da bar det av sted til det ukjente isødet i nord, og dette var vågsom ferd. Det var ingen som visste om skuta eller mannskapet ville klare seg, om hvor lenge de ble hjemmefra eller om de i det hele tatt kom hjem igjen. Den 24. juni 1893 dro "Fram" ut fra Kristiania. Etter å ha seilt opp hele norskekysten forlot skipet Vardø den 21. juli samme år og fulgte nordkysten av Russland østover til De nysibirske øyer. Deretter dreide skuta til nordlig retning, og 22. september fryser "Fram" fast i isen. I nesten tre år, helt fram til august 1896, sitter skip og mannskap fast i ismassene, men heldigvis var det bevegelse i isen. Den drev sakte vestover og dette forsto Fridtjof Nansen, blant annet etter at det på Øst-Grønland var funnet vrakgods fra en amerikansk ekspedisjon som hadde forlist nord for Sibir noen år tidligere. Derfor regnet han med at også "Fram" ville drive vestover, og kanskje komme i nærheten av polpunktet.

OVERDÅDIG JULEFEIRING Det ser ut til at Adolf Juell lærte kokkeyrket fort. Den første julen klarte han for eksempel å trylle fram denne menyen:

Oksehalesuppe, fiskepudding med poteter og rørt smør, reinsdyrstek med grønne erter, snittebønner, poteter og tyttbær syltetøy. Multegrøt med fløtemelk, kranssekaker og marsipan, samt Ringnes bokkøl. Kaffe med annanaspai, honningkake, vaniljekranser, kokosmakroner, søsterkaker m.m. pluss fikener, rosiner og mandler.

- Middagen var førsterangs, kveldsmaten likeså og etterpå kom svære ladninger av julebaksten fram, den hadde Juell drevet på med i flere uker, forteller Nansen. Første juledag var det ny, stor middag og enda flere kaker – bakt, som det heter, ”av vår fortrinnelige kokk Juell”.

Første nyttårsdag 1894 kunne Juell vekke Nansen med frokost på sengen.

- Året begynte godt. Juell vekket meg med sin glade stemme, ønsket godt nytt år og bød tyrkisk kaffe på sengen. Herlig kaffe som han hadde fått som gave fra frøken Fougner (forlovet med Sigurd Scott-Hansen, meteorologen på ”Fram”), heter det i Nansens dagbokopptegetninger.

VEID, OG IKKE FUNNET FOR LETT... Julemiddagen er bare ett av mange eksempler på menyer Juell disket opp med. Alle store og små anledninger ble nemlig feiret, for å bryte ensformigheten. Skipslegen Henrik G. Blessing sjekket hver måned vekt og blodprøver på alle. ”Fram”s skipper Otto Sverdrup, legen Blessing og Adolf Juell selv gikk alle opp to kilo på en måned, i februar 1894. I forbindelse med veiningen ble det snart tatt i bruk en helt ny betegnelse: ”Veid og ikke funnet for lett”. Ifølge Blessing var det ikke var mulig å få pasienter så lenge provianten var i Juells hender. Og Nansen spør i dagboken sin om hvordan ”vanlig sykелighet” egentlig skulle kunne oppstå om bord.

- Mat, ypperlig mat av alle slag, så mye hver vil ha og stadig avveksling, så selv ikke den mest kresne får tid til å bli lei av den, skriver han.

TRYGT – OG LITT ENSFORMIG Livet om bord på ”Fram” fikk snart sine faste rutiner. Reveljen gikk klokken åtte om morgenen, fulgt av frokost – tre ganger i uka sørger Juell for nybakt brød. Etter frokosten gikk han straks i gang med middagen, som ble servert klokken 13, kveldsmaten kom på bordet klokken 18, og ved midnatt ble lysene slukket. Alt i alt var livet om bord, ifølge deltakerne selv, ganske trygt og behagelig. Foruten å nyte gode måltider hadde de også en liten, men godt opplyst salong, og de hadde et godt bibliotek. Det ble holdt skirenn og andre konkurranser, og 17. mai 1894 ble feiret med eget 17. mai tog. Deretter var det salutt og – ifølge Nansen – ”en splendid middag”.

Tross all munterhet og alle påfunn, var julefeiringen i 1894 ifølge deltakerne ikke fullt så festlig som året før. Det nye året ble dessuten innledet med voldsomme isskruinger, der størstedelen av provianten og utstyret for sikkerhets skyld ble fraktet ut på isen. Faren gled over, men på dette tidspunktet hadde Nansen forlenget forstått at ”Fram” ikke ville drive så langt nord som han håpet. Derfor hadde han bestemt seg for å forlate skuta og gå mot polpunktet med hundesleder, ski og kajaker, for så å ta seg tilbake over havisen og sjøen til Svalbard, Grønland eller Frans Josef Land.

”BEDRØVELIG” JUL Da Fridtjof Nansens og Hjalmar Johansen forlot ”Fram” 14. mars 1895 ble resten av mannskapet igjen på polarskuta, under skipsfører Otto Sverdrups ledelse. Selv om den rolige og sindige Sverdrup nå hadde kommandoen, var

Maren og Adolf Juell. Originalbildene fra Skjersøvik er nå på plass på kulturstua på Gåsemyr.

det ikke samme stemning om bord, og det er tydelig at tankene i stor grad går hjemover. 17. mai ble imidlertid feiret også dette året, og Adolf Juell var blant dem som hadde i oppdrag å være ”jublende menneskemasse”, mens toget beveget seg rundt mellom isblokker som var oppkalt etter kjente bygninger i Kristiania. Julen 1895 blir i dagbøkene betegnet som ”bedrøvelig”, og stort bedre blir det ikke på nyåret – Sverdrup omtaler i det hele tatt ikke verken jule- eller nyttårshelgen, men konsentrerer seg om vitenskapelige observasjoner før og etter. Da hadde annenmaskinist Lars Pettersson overtatt som kokk, etter at han og Adolf Juell i noen tid hadde delt jobben. Julebaksten tok imidlertid Juell seg av, for den ville Pettersson ikke ha noe med å gjøre.

MIRAKULØSE MØTER Sverdrup hadde fått ordre av Nansen om å la skuta drive med isen inntil iskanten var i sikte, og så dra tilbake til Norge. Men dette tok sin tid: Først 13. august 1896 så mannskapet igjen åpent hav, like nord for Svalbard, og under stor jubel. Før de seilte tilbake til Norge dro de til Danskøya nord for Svalbard, der den svenske ingeniøren Salomon August Andrée hadde satt opp en base for å forberede sin berømte ballongferd mot Nordpolen. Andrée og folkene hans tok godt imot nordmennene, men kunne fortelle at det ikke var noe nytt om Nansen og Johansen, noe som gjorde mannskapet på ”Fram” ytterst nedslåtte. De besluttet å seile så fort de kunne hjem til Norge og så sette i gang ettersøkning i retning Frans Josefs Land, for å se om de to savnede kanskje kunne være der. Nansen og Johansen hadde i mellomtiden måttet oppgi planen om å nå Nordpolen, men hadde under enorme strabaser ganske riktig tatt seg fram til Frans Josefs Land, der de overvintret. Der møter de 17. juni 1896 helt overraskende den engelske forskeren Frederick Jackson. Dermed blir Nansen og Johansen fraktet til Vardø med Jacksons skip ”Windward”. Så skjer det virkelig store sammenreffet: Bare en snau uke senere, 20. august, når ”Fram” Skjervøy. Der kan telegrafbestyreren, som Otto Sverdrup vekker opp tidlig om morgenen, fortelle at Nansen er kommet til Vardø. Og så kan Sverdrup sende telegram til Nansen om at ”Fram” er ankommet, og at både skip og mannskap er i god behold. Deretter kan Nansen og Johansen seile til Tromsø og forene seg med resten av ”Fram”-karene. Og Adolf Juell later til å ha vært i sitt ess.

- Kjenn Sydens aroma, hvor den deg hilser, utbrøt han da finmarkskysten dukket opp i det fjerne.

DAMPBÅT FRA KRAGERØ Begeistringen etter "Fram"-karenes hjemkomst var enorm, og feiringen begynte allerede i Vardø. Under en fest som varte helt til klokken 6 om morgenen ble til og med nasjonalsangen skrevet om:

"Ja, vi hilser Nordens Nansen / Som han stiger frem /....."
Deretter gikk det slag i slag nedover kysten, med den ene festen større enn den andre. Endelig, 9. september 1896, stevnet "Fram" inn Kristianiafjorden, med kurs mot Honnørbyggen, og omgitt av en armada av småbåter. På dekk sto "Fram"-mennene, blant dem Adolf Juell, og ble hilst av vaiende flagg, jublende menneskemasser og kanonskudd fra Akershus festning. Ved ankomsten ble de kjørt i hestevogner opp Karl Johan, der tusener av mennesker ville hylle dem. Gatene var smykket med flagg og æresportaler, og oppe på Slottet ventet kong Oscar II, med festmiddag og ordener. Feiringen varte i fem dager og ble avsluttet på festningsplassen 13. september, med tale av Bjørnstjerne Bjørnson. Hele 30.000 mennesker deltok i markeringen, som ble avsluttet med dans, sang og fyrverkeri. Trolig skal vi helt fram til 1945 og kong Haakons hjemkomst før Norge igjen fikk oppleve noe lignende.

Blant de mange båtene som møtte "Fram" var også en dampbåt som var satt opp fra Kragerø. Båten het "Fridtjof" – og navnet var neppe tilfeldig valgt, selv om den hadde vært i trafikk også før nordpolsferden. I tillegg la den ordinære rutebåten om ruten, slik at de som ville, kunne komme til Kristiania og hylle Nansen. Og i daværende Møllers Boghandel tilbød et eget festskrift, der norske forfattere og kunstnere hyllet polfarerne.

NASJONSBYGGING I NORDISHAVET For å forstå den enorme begeistringen over hjemkomsten, må vi se hvilken tidsepoke den skjedde i. I 1890-årene var svært mye i omforming, og Norge var inne i en løsrivingsprosess fra Sverige. I en slik tid trengte Norge samhold og nasjonale forbilder, og "Fram"-ferden var noe hele nasjonen kunne samle seg om. Nansens og Johansens forsøk på å dra med kajaker og sleder til Nordpolen vakte også voldsom internasjonal oppmerksomhet. Ferden ble omtalt i aviser og bøker verden over, og Nansens bok "Fram over

Polhavet", som kom ut allerede i 1897, ble en bestselger. Det er neppe for mye sagt at mye av det moderne Norge og landets nye ry internasjonalt ble bygget rundt bragdene fra Grønlandsisen og Nordishavet. Og midt oppe i det hele sto en mann fra Skjørsvik og Bråtøy, Adolf Juell, som virkelig hadde fått oppleve både den eventyrferden han trolig ønsket seg, og mer til.

MEDALJER OG HEDER Adolf Juell fikk, som de andre som hadde deltatt i ferden, hedersbetegnelsen "Fram-mand". Samtlige fikk også hver sin medalje, preget av prestisjetunge Royal Geographical Society i London og gitt for "arktisk oppdagelse". Fridtjof Nansen fikk en medalje i gull, mens Sigurd Scott-Hansen, Henrik G. Blessing, Otto Sverdrup, Hjalmar Johansen og Colin Archer fikk den i sølv. De andre deltakerne, heriblant Adolf Juell, fikk den i bronse. Medaljen har vært borte fra familien Juell, men dukket for noen år siden opp i Oslo Mynthandel og befinner seg nå i en norsk samling.

Adolf Juell ble i 1898 ansatt som tollassistent i Kristiansand. I 1903 rykket han opp til tollbetjent, samme sted. Vinteren 1909 fikk han lungebetennelse, og ble stadig dårligere utover våren. 20. april samme år dør han, 48 år gammel. Familien ønsket ikke at Adolf Juell skulle bli gravlagt i Kristiansand. Den 25. april ble han derfor begravd på Skåtøy kirkegård, og lagt i samme grav som sin far Claus Nielsen. Frammøtet var enormt, og det var satt opp egen dampbåt fra Dampskipskaia i Kragerø. Fridtjof Nansen var forhindret fra å møte, men hadde sendt en praktfull krans, med påskriften "Til Frammanden Adolf Juell fra Fridtjof Nansen". Dessverre visste Nansen ikke at begravelsen skulle foregå på Skåtøy, slik at kransen ble sendt til Kristiansand. Den måtte derfor ettersendes til Skåtøy, der den ble lagt på graven fire dager senere. I referatene heter det at kisten var dekket av blomster og kranser, og at Sjømannsforeningen møtte fram med florumvunnet flagg. Foreningen var til stede også ved minnesteinsavdukingen 100 år senere, og dermed var ringen sluttet.

En mer utdypende artikkel står å lese i Kragerø Historielags årsskrift for 2009, som kom 3. desember.

Fagmøbler består av mer enn 70 butikker over hele landet. Som medlem kan vi tilby et stort utvalg møbler til konkurransedyktige priser. I tillegg får du tryggheten ved å handle i nærbutikken.
Velkommen til en hyggelig handel!

Solbekk
MØBLER AS

Tlf 35 98 17 28
Besøk vår hjemmeside
www.fagmøbler.no/solbekk

Kragerø Blomsterleverandør
i over 100 år

35 98 18 14 – 35 98 22 09 – 35 98 20 87

Skåtøy Regnskapsservice

Den lokale leverandør av gravmonumenter
Navntilførsel, oppussing m.m.

Tlf. 35 99 04 04 • Fax. 35 99 83 44 – Ta kontakt for avtale

Arkitekthuset Kragerø AS
MORTEN LUNØE
Sivilarkitekt MNAL NPA

P. A. Heuchsgt. 18 – 35 98 15 88

Brødr. Wiig
35 98 12 96 - 35 98 05 00
Selvbetjening – servicebiler
Maskinvask – kioskvarer – AVIS

Tlf. 35 98 03 60 – Faks 35 98 10 58

35 98 65 60 • www.krageroelektriske.no

Butikkene
TORLEIF KILÉN
Storgt. 15, Kragerø 35 98 16 11
Volum, Sannidal - 35 98 78 10

Støtt våre annonsører
– de støtter oss!

Dalaneveien 2 - 35 98 36 00

Frithjof Johnsen
35 98 16 68

Ing. og aut. Førliggerforretning
Tlf. 35 98 13 75 Fax 35 98 35 65

Norske legemidler
– produsert i Kragerø!
www.weifa.no

SINGSPARATION

PÅ TUR TIL ØSTERRIKE 3. – 10. OKTOBER 2009.

Tema for turen var;
**H(umor), E(ngasjement), R(espekt),
O(msorg), E(vangelium), S(amhold)**
= **HEROES.**

Lørdag morgen kl 5.30, ble bussen fylt av 43 ungdommer, 6 voksne og mye bagasje. Første beinstrekk, - og frokost, hadde vi på ferja mellom Larvik og Hirtshals. Deretter hadde vi bare nødvendige mat og toalettpauser, før vi drøye 27 timer etter oppstart stoppet utenfor kirken i Niedernsill. Vi hadde bare ti minutter på oss før gudstjenesten startet, var både støle og litt trøtte, men det ble glemt så fort vi begynte å synge. Det var en relativt liten kirke, så med omtrent 30 fra menigheten og oss, ble kirken nesten full.

Fra Niedernsill var det bare en kort kjøretur til Piesendorf, der vi bodde hele uken. Piesendorf er en hyggelig liten landsby, med masse blomster utenfor husene, kirke, butikker, sagbruk og kuer i gatene. Der ble vi tatt godt i mot, og innkvartert i syv leiligheter. På den lokale puben ble vi omtrent som stamgjester å regne, og fikk låne lokaler til kveldssamling selv om vi ikke hadde spist middag der samme dagen. Ansvar for kveldsamlingene gikk på omgang mellom kormedlemmene.

Det var gjort en skikkelig god jobb med planleggingen av turen, blant annet samlet inn bra med penger på lotteri og dugnad, så vi kunne holde et høyt aktivitetsnivå hele uken. Se bare her;

- bading og handling i Zell am See
- dagstur til Venezia med bading i Adriaterhavet
- alpint på Kitzsteinhorn (3200 m.o.h)
- besøk i Ørneredet
- paragliding over Kaprun
- besøk i gamlebyen i Salzburg.

Det var et spennende program med store kontraster. Siste kvelden holdt vi utendørskonsert i "landsbyen vår", det

ble et hyggelig "takkt for oss" til de 30 "innfødte" som kom og hørte på. Etter konserten spiste vi en deilig tre retters middag på puben. Store deler av siste natta ble brukt til pakking og rydding av leilighetene. Fredag formiddag pakket vi bussen, nå med enda mer bagasje enn da vi dro, og satte kursen mot Kragerø igjen.

Vi tilbrakte mange timer på buss i løpet av åtte dager, tiden ble bl.a. brukt til å bli bedre kjent, film, strikking, lesing, spill, sminking, flørtning, musikk, sang og soving. Det var ingen sure miner selv om etappene av og til kunne bli litt lange. Vi erfarte også at det går fint an å ta både morgen- og kveldsstell på en bensinstasjon. Bussjåførene våre gjorde en kjempeflott jobb. Kjørte oss trygt både på motorvei, gjennom byer, smale bygdeveier og over flotte fjellpass. Det gikk som på skinner. I tillegg til de to bussjåførene våre, var vi fire voksne. Det er en flott opplevelse å reise på tur med så mange ungdom i en drøy uke, og oppleve så mye gøy!

Tema for turen ble ikke bare ord. Singspiration er en positiv gjeng med mye engasjement, humor og omsorg for hverandre.

bcgh

NOK EN GOSPELKONSERT

i Løkka!

Første uka i januar blir det spennende besøk i Løkka. Da har gospelsangerne Jessy Dixon og Elsa Harris meldt sin ankomst.

Disse to sangerne har i en årrekke besøkt Norge og ikke minst Kragerø. Av sine mange CD innspillinger er hele 4 stykker utgitt av Skjærgårdsgospel. Noe som viser Dixon's sterke bånd til festivalen og vår by.

Temaet på årets turne er "spirituals" eller "slavesongs", som Dixon kaller det. Han ønsker å formidle sanger som ble sunget på slavemarken.

Jessy Dixon synger et annerledes repertoir i Norge enn i USA. Nordmenn ønsker nemlig den tradisjonelle gospelsangen.

Lang er listen over artister som har sunget med Jessy Dixon: Carola, Oslo Gospel Choir, Andrae Crouch, Paul Simon, Edwin Hawkins, Dannibelle Hall etc

Paul Simon hørte Dixon synge på en anerkjent jazzfestival, og han likte det han hørte. Simon inviterte like godt Dixon til å bli med på turnè og samarbeidet varte i 7 år. Dixon fikk også delta på Simons legendariske «live» innspilling.

De siste årene har han turnert med Bill Gaither og Homecoming friends. Her synger Dixon for 10-30 000 mennesker hver eneste helg. Fra noen av disse konsertene utgis det cd'er og dvd'er som er blitt svært populære i USA og Norge.

Jessy Dixon er en av de gospelartister som virkelig har slått igjennom i Norge. I løpet av de siste 28 år har han gjennomført over 500 konserter i vårt langstrakte land.

Morten S

Tyvand
Kragerø og Drangedal
Begravelsesbyrå

Telefon: 35 98 21 94

-nille

Midt i sentrum
Hva er det vi ikke har?

MENY

Kragerø Sentrum

SØR

Telefon 35 98 40 00

SPAR

Biørnebyen

Optiker Vestøl as
35 98 17 56

optikk

Torvgt. 20, 3770 Kragerø

NYTT TEPPE

i Støle kirke

En del av dugnadsgjengen, menighetsrådet, og kirkeringen på det nye teppet i Støle kirke. Elin Stjørdal Jacobsen, Gunn Bjørnstad, Åse Marie Lundkvist, Signe Liv Lundheim og Nils Sandvik.

Alle som de siste ukene har satt foten inn i Støle kirke, har ikke unngått å legge merke til det nye flotte teppet som løper fra inngangsdøra og opp til alteret. Nydelig rød farge, mykt og tykt, ligger det der og riktig ønsker velkommen inn i kirka.

Tanken om at man kan jo ikke gå på det fine teppet med sko på beina, streifer en kanskje. Men så kan man altså det da. - Velkommen inn, bare gå på meg, sier det nesten der det ligger. Og med rette. For dette er kvalitet som tåler mange føtter hele tiden, og prosjekt "nytt-teppe-i-kirka-komiteen" kan forsikre om at dette teppet blir vakrere og får enda mer glød etter som det blir brukt. Det er Kirkeringen som har hatt i oppgave og få dette i havn, og det har vært diskutert av og til i et par år. Gunn Bjørnstad, som fungerer som leder i ringen, forteller om arbeidet som har pågått i denne tiden.

Et utvalg dro til Risør, og teppefabrikken - Woolin Tepper. Her vever de kvalitetstepper i stor stil, og leverer foruten til svært mange kirker, blant annet til alle de norske ambassadene. Kirker med samme teppe ble besøkt, og damene fra Levangsheia ble imponert over hvor flotte teppene var, selv etter mange års bruk.

- Vi bestemte farge i samråd med flere i menigheten, og alle var enige om at denne rødfargen var den fineste, den vi ville ha. Vi var glade for å ha kommet så langt, og det så lyst ut. Men vi visste jo ikke noe om de råd og utvalg vi måtte gjennom for å kunne ta slike beslutninger, og noe av det vi ikke tenkte på, var at biskopens kontor skulle tas med på råd. Ved god hjelp av kirkevergen fikk vi orden i saksgangen etter hvert. Men da de fikk vite at vi hadde tenkt rødt, sa de nei! Da må jeg si vi tenkte at her har vi visst gjort noe galt, og nattesøvnen ble det så som så med en stund, det må jeg innrømme. Gunn rister på hodet og ler litt av det nå. - Jeg fortalte alt til Bente Modalsli, og hun sa at vi bare kunne ta søvnen tilbake, hun ville snakke med dem. Og så ordnet det seg! Vi er så glade for det! Sier hun som allikevel enda ikke kunne slappe av. For selv om teppet var bestilt, og damene hadde fått mye ny kunnskap og erfaringer om alle kirkens råd og utvalg, så var jobben ikke ferdig. For gulvet som kom til syne under det gamle teppet, var modent for en liten justering, kan man si.

Rester fra det gamle teppet, som omtrent var gått i oppløsning, måtte skrapes vekk. Med hjelp fra både menighetskontorets folk, kirketjener, en dugnadsgjeng fra Levangsheia og kirkeringen ble gulvet ordnet fint, og malt. Så nå kan de skilte med nymalte gulv i gangene, trappa opp til galleriet, og selvsagt i selve kirkerommet. - Det var jo et styr. Vi måtte ha benke-bæregjeng til arrangementer som kolliderte med jobben vi gjorde, for benkene måtte jo flyttes att og fram etter som vi malte. Men det gikk fint. Etter noen uker var dugnadsjobben gjort, og teppet kunne legges. Vi rakk det til konserten med Marcell, som var helt i slutten av oktober, smiler Gunn, og er så glad.

Og nå har kirkeringen på Støle lagt 65.635,- blanke kroner på disken og betalt hele greia likegodt. - Det er med rester fra julemessetidene det, sier hun fornøyd. Og at det er en god investering, trenger de ikke å lure på, det er bare å ta seg en tur i kirka og se selv det. Nå er det slik at det ikke bare er gulvene som har fått seg en oppussing, for Gunn og hennes medarbeidere har den siste tida rydda og vaska seg gjennom kott og skaper og krinkler og kroker i heile kirka. - Til og med brannvesenet er fornøyd nå, ler hun. - Men det er utrolig hvor glad jeg er blitt i denne lille fine kirka vår etter at jeg begynte på disse tingene. Det er fordelen med å være pensjonist, å ha tid til dette! Det er moro å være med på, sier hun.

Gunvor Elise Ufsvatn

Kirkens juleprogram 2009

Julaften kl.10.30:	Seniorsenteret. Juleandakt.
Julaften kl.12.00:	Marienlyst sykehjem. Juleandakt.
Julaften kl.13.00:	Tangeheia Omsorgsbolig. Juleandakt
Julaften kl. 12.00:	Stabbestad Omsorgsbolig. Juleandakt.
Julaften kl. 14.00:	Skåtøy kirke. Gudstjeneste. B.Modalsli
Julaften kl. 14.00:	Kragerø kirke. Gudstjeneste. H.Monsen
Julaften kl. 16.00:	Kragerø kirke. Gudstjeneste. H.Monsen.
Julaften kl. 16.00:	Støle kirke. Gudstjeneste. B.Modalsli. <i>Ofring i alle kirkene til Kirkens Nødhjelp !</i>
25.des. 1.juledag kl.11:	Kragerø kirke. Gudstjeneste i B.H.Modalsli og H.Monsen. <i>Ofring til Det norske Misjonsselskap</i>
26.des.2.juledag kl.11.00:	Støle kirke. Gudstjeneste. H.Gulstad <i>Ofring til Det norske Misjonsselskap</i>
27.des. kl.19.00:	Kragerø kirke. Romjulskonsert. Robert Carding, Jentekorene. og Kantorigruppe.
31.des.kl.16.00	Skåtøy. Fakkelvandring til Darefjell H.Monsen..
31.des.Nyttårsaften kl. 23.00:	Kragerø kirke. Gudstjeneste H.Monsen
1.Nyttårsdag kl. 12.00 (NB!)	Kragerø kirke. Økumenisk gudstjeneste. <i>Ofring til Det norske Bibelselskap.</i>
03.januar kl.17.00	Støle kirke. Menighetens familiejuletefest. Utlodning til menighetsarbeidet.
03.januar kl.16.00	Kragerø kirke. H.Gulstad

JULEGAVE til menighetsbladet!

I et tidligere nummer skrev redaksjonen litt om økonomien for bladet vårt. Bladet skal være selvfinansierende, så vi er avhengige av at mange betaler en frivillig kontingent.

Nå ber vi leserne om en julegave!

Å legge en giro inn i bladet koster såpass mye at det har vi "skrinlagt". Veldig mange betaler nå sine regninger via nettbanken. Hvis ikke dette passer deg, så går det selvsagt an å skrive ut en giro, eller du kan betale direkte i Kragerø Sparebank.

Gironummer til bladet: **2655.55.76403**

HURRA FOR SANITETS- FORENINGEN, FOR SV OG FOR BETANIA!

For noen uker siden tok Sanitetsforeningen kontakt med Munchen for å høre om det var noe medlemmene kunne gjøre for innvandrerkvinnene i Kragerø. Det førte først til et møte mellom styret i Sanitetsforeningen og en gruppe innvandrerkvinner - fra mange forskjellige land. Møtet ble en suksess, praten gikk - om ikke alltid så lett, så i alle fall ivrig - og kontakter ble knytta. Da så Sanitetsforeningen i november feiret sin bursdag, var innvandrerkvinnene inviterte til å være med der. Det ble ny suksess! Alle beretter om en kjempehyggelig kveld, med god mat, mye latter og beretninger om ulike livserfaringer. Nye bånd ble knytta - og noen av innvandrerkvinnene sier at "nå trives vi enda bedre i Kragerø, for vi treffer norske kvinner på byen som hilser og stopper opp for å prate". Ikke så rart kanskje at det nå fortelles at innvandrerkvinnene planlegger gjeninvitasjon overfor Sanitetsforeningen - med mat, prat og hygge på programmet.

Sanitetsforeningens initiativ i høst er ett av heldigvis flere eksempler på at det drives godt frivillig integreringsarbeid i Kragerø. SV sitt turopplegg fra siste vinter og vår er et annet: Da ble innvandrere - på faste ukedager - inviterte til å gå tur i Kragerø sammen med lokale kjentmenn og -kvinner. Oppslutninga om turene var varierende, men noen kon-

takter ble knytta, - initiativet var godt! Det samme skal sies om det arbeidet som menigheten i Betania driver, særlig i forhold til flyktninger fra Myanmar, tidligere Burma. Betania har blitt et uunnværlig samlingssted for Myanmar-folket, - der treffer de hverandre, der samles de til møter og oppbyggelser, der blir de kjent med Kragerøfolk ellers. Også de mange nye innbyggerne i Kragerø som i høst har kommet fra Eritrea, bruker Betania som base for bibelstudier, møter og sosialt liv ellers.

Lista over frivillige innvandrertiltak og -initiativ kunne vært gjort mye lengre enn dette, for det er flere lag, foreninger og enkeltpersoner som gjør en strålende jobb: Folkehjelpa, idretten, vennskapsforeninger, politikere med ordføreren i spissen, osv osv. Alt dette i tillegg til det grunnleggende og helt nødvendige arbeidet som drives av og ved Voksenopplæringscenteret. Mye godt eksisterende arbeid til tross: det er fortsatt behov for enda mer åpenhet, raushet og medmenneskelighet - manifestert i konkret arbeid og i nær medmenneskelighet, slik som eksemplene ovafor er ment å vise. Kanskje kunne menighetene innafor den norske kirke her hos oss være enda mer aktive? En utfordring for de nye menighetsrådene - og for deg og meg, som medlemmer av kirka....

Olav A. D

LEVANGSHEIA NORMISJON VÅREN 2010

Søndag 24.01 kl.16.00 Ettermiddagskaffe

Torsdag 25.02 kl.19.00 Årsmøte / misjons-
møte

Torsdag 25.03 kl.19.00 Misjonsmøte

Torsdag 29.04 kl.19.00 Misjonsmøte

Alle samlingene er i Støle kirke med andakts-
holdere fra Region Telemark.

Tirsdagklubben(barneklubb) annenhver tirsdag
i menighetshuset.

Tekstverksteder i menighetshuset noen
mandager.

Se egne annonser i KV

KRAGERØ NORMISJON:

E 18

7/2, 7/3, 11/4 og 2/5

Formiddagstreff:

18/2, 18/3, 15/4 og 20/5

KIRKESKYSS:

Noen ønsker å komme til gudstjeneste,
men trenger en håndrekning og
skyss.

Kan du tenke deg å være med i en
Kirkeskyssordning?

Ta kontakt med diakon Berit Lian,
tlf. **99 26 82 98**

KRAGERØ MENIGHETSKONTOR

Prost Bente Heibø Modalsli:
35 98 63 62- 97 71 18 04

Sokneprest Harald Monsen:
35 98 63 60- 90 07 65 44

Sokneprest Harald Gulstad:
35 98 63 67- 99 72 40 54

Diakon Berit Lian:
35 98 63 66-99 26 82 98

Sekretær Berit Daland: 35 98 63 61
Kontortid.: Ti.-ons.-torsd.
Kjernetid: 09-14

Kirkevergekontoret i Kragerø
Kirkeverge John Kristian Stranden:
35 98 63 64 - 48 21 20 12

Konsulent, kirkegårdssaker:
Bertha Gautefall Hiis: 35 98 63 63

Kantor Kragerø Sokn:
Robert Carding: 35 98 09 15

Kantor Levangsheia og Skåtøy sokn:
Gunvor Fjellheim: 47 60 34 01

JULETREFEST

God, gammeldags juletreffest i
STØLE KIRKE

SØNDAG 03.JANUAR KL.17.00.

- Barn deltar
- De tre vise menn
- Årsalg
- Sang

Ta med deg noe å spise.

*Velkommen til Levangsheia
menighet !*

GUDSTJENESTER

2010

10.01. – 1.s.e.Kristi Åpenbaring

Kragerø kirke kl.11.00

Skåtøy kirke kl.11.30

17.01. – 2.s.e.Kristi Åpenbaring

Støle kirke kl.11.00

Kragerø kirke kl.11.00

24.01. – Vingårdssøndag

Kragerø kirke kl.11.00

31.01. – Sømmannssøndag

Kragerø kirke kl.18.00

07.02. – Kristi Forklarelsesdag

Støle kirke kl.11.00

Kragerø kirke kl.11.00

14.02. – Fastelavnssøndag

Kragerø kirke kl.11.00

Skåtøy kirke kl.11.30

21.02. – 1.s.i faste

Støle kirke kl.11.00

Kragerø kirke kl.11.00

28.02. – 2.s. i faste

Kragerø kirke kl.

07.03.- 3.s.i faste

Kragerø kirke kl.11.00

Støle kirke kl.17.00 Årsfest.

14.03.- 4.s.i faste

Kragerø kirke kl.11.00

Skåtøy kirke kl.11.30

21.03 – Maria Budskapsdag

Støle kirke kl.11.00. 6-årsbok

Kragerø kl.11.00

**Husk Fasteaksjonen til Kirkens Nødhjelp
tirsdag 23.03 !**

28.03. – Palmesøndag

Kragerø kirke kl.11.00

KRAGERØ KIRKE

- 11.10 Tilla Aasvik
11.10 Bjørg Helene Moldfjell Brendefur
08.11 Aurora Hauge Sangvik
08.11 Benjamin Ljåstad – Andersen
08.11 Tobias Ljåstad - Andersen
11.10 Matheo Sjørdalen
22.11 Ronja Jensen Jonskaas

SKÅTØY KIRKE

- 11.10 Oliver Eugen Stigen Karlsen

KRAGERØ

- 21.09 Jonny Minge
21.09 Dagny Sørensen
22.09 Rohny Kristensen
23.09 Astrid Jensen
06.10 Svein Olav Fosso
23.10 Frank Wilhelm Wickstrøm
23.10 Marit Hansine Løchting begravd i Sannidal
26.10 Gudmund Johan Markussen
28.10 Harald Magne Støle
31.10 Jakob Jensen
03.11 Ragnar Bang Simonsen
03.11 Tormod Tambs
13.11 Leif Johannessen
17.11 Ivar Aasen
21.10 Lars Vik

SKÅTØY

- 09.11 Einar Otto Skaug

Vi snakkes

Menighetsblad for Kragerø Prestegjeld

Menighetskontoret:

Besøksadr.: Gml.Kragerøv.12, 3770 Kragerø

Postadr.: Pb 128,3791 Kragerø

Bank: 2655.55.76403

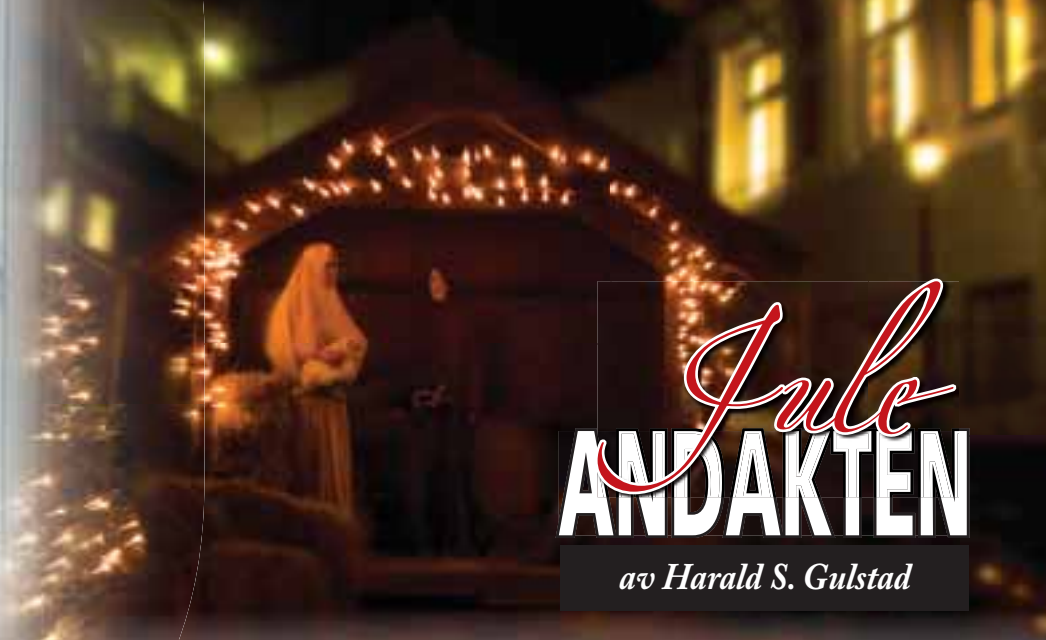
Redaksjonskomite:

Olav Dreveland 35 98 23 61

Harald Monsen 35 98 17 49

Bergit Haugland 97 48 77 11

Morten Skjævestad 915 82 214

Jule ANDAKTEN

av Harald S. Gulstad

EN EVENTYRLIG

— kjærlighetshistorie

Helt siden jeg var liten har jeg vært fryktelig glad i eventyr og fortellinger. Et av høydepunktene i min barndom var å sitte på fanget til en voksen og få høre om fremmede land og underlige personer. For eventyrene handlet ofte om ukjente ting og personer som er noe utenom det vanlige. Men mange av de eventyrene jeg hørte handlet også om konger, prinser og prinsesser. Når konger og prinser er med i eventyrene, da hører vi av og til om at en kongesønn drar ut i verden. For at ingen skal vite at han virkelig er kongesønn, så kler han seg ut slik at ingen kan kjenne ham igjen. På denne måten finner prinsen ut hvordan det folket han engang skal bli konge til, har det.

Juleevangeliet, den vakre fortellingen som oppsummerer julens budskap, handler også om en kongesønn. På samme måte som kongssønnen i noen eventyr, så drar også denne ut i verden. Dette gjør han nok ikke for å finne ut hvordan folket hans har det, for det tror jeg han vet fra før. Men den kongesønnen vi hører om i juleevangeliet han drar ut i verden for å være sammen med folket sitt og for å hjelpe dem så godt han kan. Og det er ikke så lite bare det.. Og akkurat som i eventyrene så har også denne kongesønnen tatt på seg en slags forkledd som gjør at han kan gå nesten ubemerket blant dem han kommer til.

Forkledningen er enkel og det er vanskelig å få øye på noe som helst majestetisk ved denne kongesønnens ankomst. Rammen rundt er en fattigslig stall, noen dyr og et ungt foreldrepar på reise. Husrom fantes det intet sted, men til slutt fikk altså det lille reisefølge tak over hodet i en stall. Fortellingen sier også at dette var på høy tid, da kongesønnen ikke bare startet sin reise her, men også ble født denne kalde vinternatten i Betlehem.

Hva betyr så denne vakre, men kanskje litt merkelige fortellingen for mennesker som lever langt borte både i tid og rom fra denne kongesønnens ankomst? For meg så sier denne fortellingen noe om at Gud, i kongens skikkelse, har valgt å komme til oss. Kongesønnen sendes til oss slik at vi ikke trenger å streve oss frem til Gud. Vi mennesker kan nok ikke klare å arbeide, fortjene eller tenke oss frem til Gud. Derfor kom Gud til oss. Gud kom til oss i noe nær en forkledd. Han kom i skikkelsen til et lite barn. Kongen sender altså sin sønn fordi han vil ha et nært forhold til menneskene, og derfor sender han ut sin sønn på reise. En reise som denne vakre julefortellingen beskriver begynnelsen av.

Men hvorfor kom da denne kongesønnen forkledd som et lite barn? Ofte er det enklere å spørre enn å svare når det er ting som har med Gud å gjøre. For Gud gjør stadig vekk ting som vi mennesker ikke forstår. Og slik er det kanskje også med julens budskap. Vi aner at det skjer noe viktig, men vi klarer ikke helt å fatte dybden og rekkevidden av at dette barnet er født. Kanskje måtte Gud gjøre noe så uvanlig for at menneskene skulle våkne? Kanskje måtte han komme til menneskene som et lite barn for å vise at han tenker annerledes enn oss. For det vi ofte tenker er lite og ubetydelig, det er det største hos Gud.

Og det at kongesønnen var forkledd som et lite barn, det kan kanskje si oss noe om at dette fremfor alt er en gledens høytid. Den gleden mange foreldre opplever når et barn blir født, den knyttes i dag sammen med det at vi nå feirer en frelser. Hver gang vi leser et eventyr om konger og prinser og hver gang vi ser et lite Jesusbarn i krybben, kan vi derfor bli minnet om at Gud kom til oss i skikkelsen til et lite barn. For juleevangeliet er ikke et eventyr, men verdens største og viktigste kjærlighets-historie!

Sokneprest Harald Gulstad